

[Stein.]

Ytrings- og Pressefriheden giver de bedste Betingelser for at bekæmpe Bevægelser af denne Art, med andre Ord, at man stik imod „Social-Demokraten“s Opfattelse bekæmper dem bedst ikke ved Magt, men netop ved Ord, det vil sige ved Oplysning. Socialdemokratiet er for mig et Skoleeksempel paa, hvorledes en Bevægelse, der begynder revolutionært og ikke lader sig holde nede, hverken af det ene eller af det andet, kæmper sig frem under frie Forhold, afslibes og tilpasser sig det almindelige Samfund.

Disse Bemærkninger er Udtryk for, at vi for vort Vedkommende — jeg taler paa det konservative Mindretals Vegne — ikke vil kunne give de foreliggende Ændringsforslag saa lidt som Lovforslaget som Helhed Tilslutning.

Gunnar Fog-Petersen: De foreliggende Ændringsforslag kan jeg alle anbefale det høje Ting at stemme for. Som Lovforslaget nu bliver, tror jeg, det vil være en nyttig Lov, der kun vil blive brugt ret begrænset, fordi de Tilføjelser til Straffeloven, den indeholder, for de flestes Vedkommende kun vil kunne faa en begrænset Anvendelse, idet de kun tager Sigte paa meget begrænsede Tilfælde.

§ 129 er begrænset til „Kommissioner og Udvalg, der er nedsat af Regeringen“, naar det „af vedkommende Kommission eller Udvalg selv er fastsat og offentligt meddelt, at Forhandlingerne er hemmelige“. Nu siger det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Stein) — eller maaske var det det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter), som sagde det, det erindrer jeg ikke ganske —, at saa kan et Flertal i en Kommission eller Regeringen jo altid bestemme, at Kommissionens Forhandlinger skal være hemmelige. Det kan de, men de kan ikke bestemme, hvem der skal være Medlemmer af Kommissionen, og hvis en Kommission tænkes nedsat med det Formaal at faa en alsidig Drøftelse af alle Faktorer inden for Samfundet, bestemmer Mindretallet selv, om de vil deltage i dette Arbejde, hvis det skal være hemmeligt, eller om de ikke vil gøre det. Med andre Ord, Mindretallet vil faa en meget væsentlig Indflydelse paa, om Forhandlingerne skal være hemmelige eller ikke, idet Kommissionen, hvis Mindretallet nægter at deltage i dens Arbejde, ganske vil miste sin Karakter og hele sin Interesse. Saa det er nærmest en teoretisk Indvending, der her er fremsat.

§ 129 a er begrænset til bevidst usande

Gengivelser af Meddelelser om faktiske Forhold fremsat f. Eks. her i Rigsdagen. Lad mig nævne et Eksempel. Under Korndebatten i 1914 meddelte Indenrigsminister Rode fra Folketingets Talerstol Resultatet af Optællingen af Kornbeholdningerne her i Landet. Det var paa et Tidspunkt, hvor der var ikke saa lidt Ængstelse i Befolkningen for, om der var tilstrækkeligt Korn i Landet; man var bange for, at der skulde komme Hungersnød. Der foretages en Optælling af Kornbeholdningerne, og saa meddeler Indenrigsministeren, hvor meget Korn der er i Landet. Den, der saa bevidst usandfærdigt — med det Formaal naturligvis at skabe Panik i Befolkningen over for et saa vigtigt Spørgsmaal som Brødforsyningen — i et Blad vilde meddele helt andre Tal end dem, Indenrigsministeren havde oplyst, vilde gøre sig skyldig i noget strafværdigt. Det var der ingen, der tænkte paa at gøre dengang; det er ikke udelukket i Øjeblikket.

Det samme gælder om Forslagets øvrige Paragraffer: de er begrænsede til ganske særlige Forhold. Om § 267 a skal jeg blot bemærke, at det, som denne Paragraf i Almindelighed tilsigter, er, at hvis der f. Eks. er Tale om Ærefornærmelse mod en Mand, som er Medlem af Rigsdagen, skal det ikke kunne siges: han er Politiker, om han kan man sige, hvad det skal være, for naar man er Politiker, saa har man ingen Æresfølelse, og man kan krænke Politikerne, saa galt man vil. Ingen er interesseret i, at en Straffelovspraksis i den Retning skulde blive almindelig.

Som Lovforslaget nu foreligger ændret ved de stillede Ændringsforslag, kan jeg som sagt anbefale det. Det har interesseret mig meget at høre de to Oppositionstalere, som havde Ordet ved Lovforslagets første Behandling, og som nu har talt her igen i Dag. Det ærede 13de tingvalgte Medlem snoede sig som en Slange for at finde Indvendinger imod det, der nu foreligger, og Resultatet af hans Tale var magert mod Indvendingerne ved første Behandling. Og det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds holdt sig mest til almindelige principielle Betragtninger, som jeg ikke har noget at indvende imod. Da jeg hørte det ærede 13de tingvalgte Medlem i Dag og mindedes hans Tale forleden, da Lovforslaget var til første Behandling, kom jeg til at tænke paa en Linie fra „Adam Homo“, der omhandler den gamle Præsts Brudetale, da han efter først at have viet sin Søn til en Komtesse bagefter skal vie Forvalteren og Kammerpigen: